

ninger, og et mellemliggende amerikansk præsidentvalg gør en genoptagelse næsten umulig.

Kl. 12.00

Det er altid taknemmeligt at prøve bagefter at udnævne skurke og helte i sådan nogle forhandlingsforløb. Det er derfor let at få øje på, at ledelsen af konferencen, dvs. den mexicanske regering, ikke udnyttede situationen optimalt.

Gruppen af de såkaldt rige EU-lande eller G21-landene havde en enestående chance for at styre forhandlingerne og enten opnå indrømmelse fra EU og USA eller få sammenbruddet til at ske på områder, hvor det ville være yderst pinligt for EU og USA. Ambitionsniveauet rakte åbenbart kun til at fremprovokere et sammenbrud, og det kan man beklage.

Tænk nu, hvis man havde ladet Singapore-emnerne ligge i venteposition og i stedet taget fat på det vigtige landbrugsområde. Tænk, hvis det var blevet udbasuneret i verdenspressen, at USA ikke ville nedsætte sin massive støtte til egne bomuldsfarmere, eller hvis EU's fuldstændig uholdbare sukkerordninger var blevet udstillet i al deres absurditet. Så havde sammenbruddet haft en vis skønhed over sig. Presset udefra på de rige landes landbrugspolitik ville være blevet maksimalt, og det ville tvinge deres forhandlere til at tage hjem med bevidstheden om, at presset ville fortsætte, og at WTO's fortsatte eksistens afhang af, at der blev givet indrømmelser til den fattige del af verden. Det kunne forhandlerne fra G21-landene have styret, men det gjorde de altså ikke.

Resultatet blev, at USA og EU kunne tage hjem med krokodilletårer på kinden. Det ydre pres på landbrugsordningerne er midlertidigt væk. Der er nu kun det indre pres tilbage. Vi er altså nogle, der gerne vil opretholde det indre pres, men det havde unægtelig været smukkere, hvis det ydre pres også havde været der.

Man spørger så sig selv bagefter: Hvad nu? Ja, Dohaprocesen må selvfølgelig fortsætte. I Det Radikale Venstre er vi fuldstændig enige i den danske regerings linje. Indre pres på EU, så man fastholder de tilbud, der blev fremlagt i Cancún, og gerne forbedrer dem, og væk med de forvriddende landbrugsordninger. De er og bliver en skamplet på vores verdenshandelsystem. Vi kan ikke blive ved med at forsvare at opretholde dem. De skal væk.

Derfor er vi også glade for det forslag til vedtagelse, der er fremsat, hvor man forpligter sig til at arbejde på, at EU fastholder og forbedrer de tilbud, der blev fremlagt i Cancún, og fort-

sætter dialogen med udviklingslandene og sørger for, at man kan komme videre i processen.

Det Radikale Venstre er også glad for, at Singapore-emnerne er beskrevet på en måde, så man er klar over, at de stadig væk skal være med i forhandlingerne, men at de ikke må blokere for en samlet aftale, hvoraf vi anser landbrugsområdet for at være langt det vigtigste.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Når vi genoptager mødet, er det Kristendemokraternes ordfører, der er på.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptages

Første næstformand (Svend Auken):

Vi fortsætter med ordførerrækken.

Betina Hoffmann (KD):

Vi står allerede med et ben i skyttegravnen. Meget tyder på, at vi ikke bevæger os ud af stedet, og bevæger vi os ikke ud af stedet, kommer vi i nær fremtid til at befinde os i en skyttegravskrig, der uden tvivl kan få forfærdelige konsekvenser for de stridende parter, EU og USA. Men konsekvenserne bliver uden tvivl værst for ulandene, der er efterladt i ingenmandsland. At bevæge os væk fra skyttegravnen er altså meget vigtigt for os.

Doharunden er tænkt som en udviklingsrunde, men det er vist ikke for meget at sige, at de intentioner ligger i ruiner. Med topmødesammenbruddet i Cancún kan man frygte, at interessen for globale handelsaftaler bliver erstattet af en øget interesse for regionale og bilaterale aftaler i stedet. Det vil være en katastrofe, hvis den interesse slår igennem.

USA har allerede varslet sin utilfredshed, særlig med EU. USA har længe været ved at miste tålmodigheden med EU, og en opsigelse af medlemskab af WTO har i den forbindelse været på tale. Utålmodigheden er bl.a. kommet til udtryk ved en dramatisk forhøjelse af den amerikanske landbrugsstøtte, der netop er blevet